

Arrest

nr. 247 810 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 6 augustus 2020 verklaart de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.07.2020 bij onze diensten werd ingediend door :

H., H. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Bugono op (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag d.d. 10.07.2020 een kopie van haar bijlage 26 voor teneinde haar identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen – fax: 02 274 66 11).

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd. Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 9TER VREEMDELINGENWET, SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)"

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (..); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)"

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij hun identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

4. Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover zij beschikt.

De verzoekende partij voegde bij haar aanvraag onder meer een kopie van haar bijlage 26quinquies, waaruit haar identiteit blijkt (zie stuk 1 bij de aanvraag).

Inzake deze voorgebrachte documenten stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat "Echter, dit document draagt de vermelding "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit" (stuk 1).

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

5. Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Wat dient omschreven te worden als een voldoende "bewijselement", in de zin van artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, blijkt uit de vier voorwaarden die worden opgesomd in deze wettelijke bepaling.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die hij verkiest. Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om te beoordelen of dit ingeroepen "bewijselement" voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

6. Het komt dus toe aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om een beoordeling te maken van het ingeroepen "bewijselement" door de verzoekende partij, zoals de bijlage 26quinquies, op basis van deze voorwaarden.

In de bestreden beslissing wordt deze toetsing, op basis van de vier criteria in artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, echter niet uitgevoerd.

Het voorgebrachte bewijselement door de verzoekende partij worden immers direct uitgesloten, zonder toetsing aan deze criteria.

Artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet voorziet echter niet in de omschrijving van het begrip "bewijselement", waardoor de verzoekende partij vrij is om hiertoe de elementen aan te halen die zij verkiest, zo ook een bijlage 26quinquies.

Het komt vervolgens aan de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie toe om te beoordelen of dit ingeroepen "bewijselement" voldoet aan de vier wettelijke voorwaarden (om te worden beschouwd als voldoende bewijs van zijn identiteit op basis van artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet).

Dit is echter niet gebeurd in de bestreden beslissing.

Derhalve kan de gemachtigde niet wettelijk besluiten dat "bijgevolg kunnen deze documenten niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit", zonder een concrete (en dus individuele) toetsing uit te voeren van de wettelijke criteria vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze toetsing staat in schril contrast met de toetsing die wordt uitgevoerd ten aanzien van de overige elementen (de geboorteakte van de dochter, uittreksels uit het rijksregister en een getuigschrift over de gezinssamenstelling), zoals voorgebracht door de verzoekende partij bij hun aanvraag, waarbij wel een toetsing gebeurt aan de hand van deze wettelijke criteria in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet (zie hieronder). De gemachtigde handelt hierdoor onzorgvuldig.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

Door de verwerende partij werd bovendien geen rekening gehouden met haar aangehaalde, persoonlijke, situatie in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In haar aanvraag gaf verzoekster aan dat zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument, zoals zij ook aangaf tijdens haar verzoek tot internationale bescherming van 1 september 2017. De documenten die zij had heeft zij eerder verbrand en zij kan ook geen nieuwe documenten krijgen. Ook dit gaf verzoekster duidelijk aan tijdens haar verzoek tot internationale bescherming. Verzoekster verkeert in de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoekster wijst mede op haar origine (Roma) en de noodzaak om voor haar twee minderjarige kleinkinderen te zorgen die een legaal verblijf hebben in België waardoor zij België niet kan verlaten.

Op geen enkele manier worden deze elementen evenwel betrokken in de gemaakte beoordeling door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Dit kan worden afgeleid uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing (stuk 1).

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Deze voorwaarden betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aan de “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705). De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Verder blijkt uit artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de identiteit moet worden aangetoond aan de hand van:

- een identiteitsdocument;
- een bewijselement dat voldoet aan de vier voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene;
- verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in 2° en 4° en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in 3°.

Er is een vrijstelling voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden bijgetreden. Er moet immers sprake zijn van een “bewijselement”. Op de bijlage 26quinquies wordt duidelijk vermeld “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*”, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit document werd afgeleverd aan verzoekster in het kader van haar asielprocedure en dit op basis van haar eigen verklaringen, met name de door haar verstrekte identiteits- en nationaliteitsgegevens. Aangezien uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit

document geen bewijswaarde heeft voor wat betreft de verklaarde nationaliteit en identiteit van verzoekster, kon de verwerende partij terecht volstaan met de vaststelling dat *“dit document niet aanvaard [kan] worden als een bewijs van identiteit”*. De verwerende partij was er dus niet toe gehouden om deze bijlage 26quinquies verder in concreto te toetsen aan de vier wettelijke criteria in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet, evenmin als een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC